

Előfizetési pénzek
KEREKES GÉZA
 f. szerkesztőhöz,
 mint kiadótulajdonoshoz
 Teleky-utca 2167.
 intézendők.

SZERKESZTŐI IRODA :
 Teleky-utca 2167. sz. a.
 hova a lap szellemi része
 küldendő.
KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogad-
 nak el.

ELŐFIZETÉS:

Egész évre	200	rt	—	kr.
Fél évre	100	"	50	"
Negyed évre	50	"	25	"
Egy hóra	10	"	5	"
Egyes szám ára	—	"	10	"

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
KEREKES GÉZA.

Városunk nagyjai.

Nro. 48.

Fekete Sándor

Hajdumegye főjegyzője,

„Sifraetus illabatur orbis
 in pavidum ferient ruinae“.

A romai kor lánglelkű költőjének, idézett r mek szózata vilanszizkraként járta és hatotta át már a tanuló társak között kitűnt ifjunak egész lényét. Mint hajdan a pusztában bujdosó zsidókat a ködben, szemök előtt meg-meg jelenő tűzoszlop, ugy vezérelte a tudomány csarnokában már, öneréjére kényszerített ifju embert, a fent jelzett ige.

Érdem szerint jutott tehát a társada'mi téren elfoglalt és kellő szakismerettel vezetett kitűntő állásra, a minta megyének főjegyzői székébe.

Jelesünk, testestől, lelkestől, született hajdu, még pedig, nem a gyalogos, de a lovas hajdu, ősöknek valóságos nemes ivadéka. Ezért irigykednek reá, a bőszőrményi, sincere gyalogosok, és a particularis részekből bajdukká ütött, hivatalra álhitozó nadrágos ivadék.

A mint a család leszármazási fája, de meg H.-Szoboszló város egykori patriárchája: nt. Józsa János ur által vezetett matrikuláris könyv igazolják, jelesünk, 1839-ik évi martius havának, a későbben történelmi nevezetességüvé vált 15-ik napján született Hajdu Szoboszlón a hol a gymnasium 4 osztályát elvégezve, tudományszomjának tovább enyhítése végett, a kálvinisták Rómájába ment. Itt az 5-ik és 6-ik gymn. osztályban a latin és görög nyelvekben, tanuló társai között annyira kitűntette magát, hogy a főiskolában az 1850-es évek elején nagynevű tanár Kovács Pálnak kedvenc tanítványává, s az ő kívánságára, iskolatársainak correpetitorává lett. Mint osztály poeta,

a nevezett tanár névünnepeére latin nyelven írott verset. Emlékeznek még barátai, kik ugyanazon themáról általa írt, öt-hat rendbeli különböző dolgozatból, két darab kis kalácsért, egy egy példányt kaptak.

Ugyde, mint minden szegény legény, ki helyzetét felfogni képes, úgy ő is érezte, a költőnek ama kifejezését: „forgó viszontagság járma alatt nyögünk“ Változtak az idők, változtak a viszonyok, őtet a körülmények pályatársai köréből kiharcolták.

Évek jöttek és multak el, arczképünk személyesítője, hol a vidék különböző helyein, hol pedig, ismét a debreczeni ref. főiskola, az „alma mater“ kebelében, szivta a tudományok nagy terén, önerejéből továbbképzetés legét.

De, mert ismerte a régi kor nagy költőjének amaz igeszerű szavait, hogy „qui cupit optatum cursu contingere metam, multa tulit, fecitque puer, sudavit et alsit“, — tovább küzdött és haladt a kitűzött cél felé.

Sok érdekes epizód maradt fenn ifjúkori életéből társai által megörökítve.

Ő mondotta ugyanis egykor, a főiskolát is megtekinteni kívánó A. főherceg látogatása felett megszeppent egyik jeles tanárnak, az osztályához intézett azon kérdésére, „ha a főherceg Ő Ex-ja itt lesz, mit kérdejek Önöktől? Nem tudnak semmit, ha csak a kétszer kettőt nem kérdezem, csuffá lesznek téve“, — kérem a tanár urat, ha már a 2-szer kettőt tetszik, csak ne össze vissza tessék kérdezni, mert sok gyenge civis van közöttünk. — Ő vele történt a „pipa csere“ a midőn a bojtosszár hegyire bigyesztett debreczeni makra pelpából a szüz zödmirgest füstölvén, az ezüst kupakos finom tajtból valóságos verpeléti illatot szétárasztó nyegle urnak, fitymáló azon szavaira: Ugy néz ki a maga nyalka pipája, mint a tökkebe ütött kóró, barátom nem cserélnék pipát? „eb a ki megbánja tek. Uram“ volt reá a laconicus válasz.

A debreczeni főiskolában létező különböző pályák szaktantárgyainak különböző időkben rendes hallgatója és kitűnő eredményei vizsgázója volt, volt gymnasista, bölcész, képezdész, hitész és végre jogász, Az iskolán kívül, nevelő, tanító, rektor, corrector stb

A jogi pályát a legkitűnőbb sikerrel futotta meg akkori időben a római és egyház jogot jobban megtanulta és tudta, mint a 3 évi jogi cursus összes hallgatója azon tantárgyakat elő adó tanár arral együtt.

Patvarián, a főváros legkitűnőbb ügyvédeinél volt, míg végre ügyvédi oklevelet nyervén, szülő városában értékesítette szerzett tudományát és tapasztalatait, még pedig fényes eredménnyel miként azt, jelen vagyoni helyzete igazolja,

Szülőföldjén, úgy a társadalmi mint a politikai téren egyaránt közbecsüléssel és szivós kitartással működött. Több alkalommal felszólították jó emberei, hogy lépjen be a honatyák sorába. Ő azonban a hírnévért az egyszerű de boldog családi tüzhelyet elhagyni vonakodott.

Míg végre a közohaj és bizalomnak engedve, Hajdumegye főjegyzőjévé lett megválasztását elfogadta.

Közhasznu tevékenységét és munkásságát ezen állásában most a megye közügyeinek szenteli. — Es

hogy minő buzgalom és odaadással, igazolják a tények. — Mint minden önálló és törekvő férfinak, neki is vannak irigyei. De ez, reá nézve csak szerencse. Mert emberi tapasztalatokból meritett tény, hogy nagyon egyszerű és jámbor ember az, kinek irigye és ellensége nincsen.

Éltesse őtet az Isten sokáig! tartsa meg virágzó s közhasznu életét a közügyeknek és szerető családjának!

Az utczaról

A: Barátom, X. aszszony halálos beteg.

B: Mi baja!?

A: Azt mondják megmérgezte magát.

B: Bizonyosan saját nyelvébe harapott.

PHAROS BESZÍLGETÉSEK

Jentel néni: Én nem is thodom, hogy az Isten engemet mán kbi nem szólítja a világból.

Régi. Odjan menjen maga Jentel néni, maga cshak tréfál.

Jentel néni: Ódj éljek én szházhósz esztendeig — hodj nem tréfálok.

Lévi: Odjan Áronkhám mondjad meg nekhe m mikor szohktál the nyógodni?!

Aron: Mikhor a fheleschigem alszikh.

Ezöstkövi Aladár: khedves Salamonkhám, hát miért nem lakolsz the a saját jönörö phalotádba?

Aranykövi Möricz: Hát thodod — nem szeretek zsidó háziórnál lakni.

Rüfke: (álmában meghalt férjéhez)

Nü Náczi leben, hát hodj érzed magadat mióta meghaltál?

Náczi: Sokkal joban, amint még veled éltem.

Rüfke: Thalán vadja menyországba.

Náczi: Nem, én vadjok a phokolba.

Az iskolából

Tanár: Mondja meg nekem hogy a görögöknél mely istenek voltak a legfőbbek?

Tanuló: Bachus és Vénus!

Tanár: No! még van több is.

Tanuló: Azokkal már nem törődöm!

Hudácsek Jáno

kiérdemült drótos háziúr.

Mágyár zországi tervény az mongya: Zember egy format van. — Nye prauda: Ha zember izz vona egyformat akkor vona kresma izz kavihaz egyformat. Ez izz nye prauda.

Mikor in csináltam pipa szurkaló izz egérfogo izz voltam drotovác, — jártam be zorszag világ, — soha se nem izz latam ijen tervín, mind id van minalung.

Egyig kresmaba szabadya mulatynyi regelig, ale man a masigba nem szabadja.

Zse bi ho gyabol vzsál!

Had mikor in mulatya tiztezsigezsen, izz jo hejen, akkor muszajn meni szpacz, vagy kavihazba, hun van kid biliart; izz nem van jo italad.

Zse bi ho gyabol vzsál!

O moja dusa Trenk, o Hurban jejen el te zorszag, — leszung boldog izz nem most vagyung.

Veszem pinzir bor, — fizes, veszem palenku, fizes, — nem izzung — fizes, — izzung fizes. Eladag bor, palenka, — fizes, izz csag mindig fizes.

Zatraczeni; nem kialom.

Ha megalog piaczon szekirel — fizes, — ha megyek ki kerig vagasbul — fizes, — lasan hajtog — fizes, — sebesen hajtog — fizes. — Izz mindig fizes. — Zatraczeni nem kialom!

Nalung nágyon szigoruk kapitanykak, ale tot zorszagba sokal job van.

Zeszung krumplid ziszung palenkad izz nem mindig fizes.

Dobro noez mágyár zorszag — tak nye dobre. — ale palinku dobre.

Makra Mihály

debreczen városi képviselő.

Hát man ha csak van ital miris ez városban, abba én tudom a bejárást. —

Meghótt az öreg Kón Sándor az F I U M E kávéházbul. Aszt hittem, hogy man ott nem lehet innya pedig hát a nem vót való.

Ippen mai napon leszen az megnyitás, hát man be nizek, mir mer hogy man a borába belé mártottam az fulankomat osztán jó izú.

Én szeretem a jó italt, de meg legkülönösebben a jó fekete kávé, az is van ott, de fájin. — De e még semmi, hanem hogy bennem van az magyar virtus, hát kegyetlen szeretem ha valahun szíp aszszont vagy szíp jánt látok, — man pedig itt van dosztig elig.

Az nadrág szíjjamat szükölöttem az első ott li tembe, mer hát az vendéglősné, kaszírné, meg még a kávé jány is ojan, hogy az emberbe felfortyan a nemes érzelem. — Ugy nyeltem a feketit mind gödény a vizet, míg azalatt meg szemlélttem az szép fekete szemeket.

No hát mondok magamba, ezentul ide jövök legeltetni szemejimet.

Tudom hogy Sándor bolgár fejedelem, de tán még Tisza kormány se nyalt ijen feketit mint itt van la, — mer ha még keserü vón is, de azok a szíp szemek megídesítik.

Egisz bele győzöttem ebbe az itt litbe, szinte man kívánnya a mejjem.

A jövő gyűlésbe meg is szavaddzok neki reggelig való fenmaradást, — mir mer hogy itt is van két biliart, e pedig nagy szó.

Csak a felesigem megne tudná, mer akkor le ir a nyelve bokáig, — de hát én nem is beszélgetem sénkinek.

Mámmost muszaj leszsz más törvint hozni a városba, mert az eddigi nem ér annyit mint a döglött lovon az patkó.

Níi kelnyer! szorítsik míg egy fél litrit ebbe az fűkapitányilag fejül vizsgált három deczísbe.

M. M.

— Hát bion háború! — a bion még pedig olyan hogy hát bele vásik a foga még a mi ármádiánknak is, sajnálnám pedig ezt a mi császárunkat, mert rettenetes becsületes egy jóra való ember az Isten áldja meg ü kigyelmét a míg il.

„Dehát nem bízzák az ilyen emberre a világ sorját, azt mondják, hogy ezeki rücskös nem a te eszedhez való az efféle polityika, — mer hát hapták az eballelke!“

„No hát hiszen úgy is lesz az ahogy lesz — hanem azir meglássák hogy ebből a históriából nagyon kijut még nekünk is, — majd kihúznak még a dunkliból bennünket, ha menni kell, oszt akkor jó lesz Pesta muszkát lüni meg döfögetni a bagnéttal.

Szeginy ides apántól most kaptam peesétes levelet, de hát az is fel vót bontva, mer a lájtnám úr mindig megnízi vani benne ezibi lénung. Keservesen panaszkodik ides apám, hogy még a kenyírnek valóját, vetőmagját is elkótyavetyéltette a vígrehajtó.

Perszé zsidó vette meg 1 frt 60 krír köblit a drága szíp gabonának, — oszt alig fordult egygyet a jordány — mán mingy el adta 6 forintir — hát még osztán a vígrehajtó is kapott a jakhecztól ekkis tetűzsirra valót, mer úgyis fajtája az eballekinek.

„Hej Istenem mer hát mán mi is lessz a világ-ból, ha a szeginy embernek a szájából is kivesszik a betevő falattyát, mindenbül kifosztják de hát kell annak a nagy böndös sárkánynak, a méknek a béle feneketlen mint a pap zsákja kel a bagnétra meg a puskára — a többit meg hadd egye a feki

Soh se bánnya azt a nímét — ha mink amúgy máskipp össze-vissza marjuk is egymást, mán a ezibileket értem, — csak puska legyik meg piz odafenn.

„Ki sem tudom mondani mennyi adósságba mászott mán Magyarország, a mióta ebbe az elbagzott szabadságba il a nímettel, nem áll a világ egyibbül mint adóvígrehajtásból. Hát még osztán ha annak a feki fiskálisnak kerül a szeginy ember a kezibe, egy garas adósságból úgy ki pitykézi két három hét alatt a perköttséget, hogy utánna mászik a szeginy embernek minden keresminnye.

„Szorit a vas zsibbad a girinczem, de azir mégis vígig olvasnám most az ujságot, mer azt szeretném tudni, hogy mi is lesz mán ebből a Jánszki históriából (tessék betenni az ujságba hogy a mikor kimondám gondolatba a Jánszki nevét, — szalutéroztam tempóra.) Idestány comandirozó gyenyeralis ur se hitte vón, hogy még valaha ezibillé válik, no de hát úgy is meg il ukeme mint cibil, paszomántos rajthuzli nélkül is — mert hát van mibül.

„Hanem az a teki muszka nem tetszik én nekem sehogy sem, mer minden lébe kanál — oszt nem akad hát ember a ki a körmire üssik, — na de nagy is annak a körme, meg erős a talpa, a merre jár meg látszik a nyoma.

Ezeket a nyihilistákat szeretném mán tudni, hogy miféle nemzetsigbül származnak, még otthon litembe hallottam rectoramtól hogy „nyihil“ annyit tesz mint semmi, így hát mindenképpen valami semmi nipsignek kell annak lenni, és osztán hát mégis sok policzajt fübe kalapáltak mán eddig is — hejj! hejj! nem jó sor e! — Veszekedik az ember, egyik a másikat öli rontya, a fináncz meg kiforgattya az ember

tarisznyáját, az a veszet fene végrehajtó meg elveszi az embertől még a rajta lévő ruháját is — nem hiába is hogy olyanokból kerül ki a kiknek már sehól sincs becsületek!

„Hanem ha az én szavamra halgatnának, ezt a sok fene vígrehajtót arra kék szoritani, hogy mivel olyan kutya flegmával kí tudja pusztítani a szeginy embert — kutya kötelességévé kék tenni az eballekinek hogy végezze a hóhér mesterségét is ha ugy kívánja a sorja minek fizetik a drága hóhért, Kozareket.

A zsandárt ara tartja az ország hogy videlmezik meg bennünket a rablóktól, oszt iholni, mikor holmi alkotmányos rablások történnek, hummi illeték, beilleték adó meg a feki tudja mi minden vígett: utzu rajta, neki uszitytyák szeginy embernek, s nímelyiket úgy el gyüretik, hogy hótig nyög belé — egye is meg a nyalka fene az ilyen komisz világot, no de jön a profósz, nyikorog a dunkli zárja hapták Pesta!

K. P.

SAUFFER SZEPI

— virslis és gombkötő elmélkedései. —

Szeuvusz kheizer! Most fan meleget. — A tip-lomádziai tártyalázs ekiz abarátuzsna meg fan inditfa ézs a telegraf sürkönyöznek mindenfelé.

A fejetelem a Sándor mán mégind fiszsa ment a pulgáriápa ézs elfoglaltad asztad.

Lez izs pá meg puszi, mit pulfer und blei. — Ingáb fagyog én ety firslizs a tepreczenpe, mint folnég miniszter a pulgáriába.

A geleti gérdézs meg fan oldva izs idy a nyugoti virstlig trágab leszneg izs in anag erileg.

Ha led folna ety háporu, agor izs gell virstli — hoty nem letc háporu, úgy izs eszneg a firstlid, gilenezsen a búlgárog eremekben.

Asz oroz czár fíbe levi magat ety üveggel mit vutki mirgibe. — A herr Káizer fon Preussen mit a doppelkümnel, eremibe izs ity megind szend lesz a pike.

No szeavusz a fiszond ladázsik!

Tütü János

Debreczen városi rendőr.

Ha kínálnak vedd el, ez a beszid. — Elis vettem de veszem is, hát mir ne venném. Az nagyverdön vagyok, ott halgatóddzok a Dobos pavéllon sarkán. Ott ül az Tekintetes hibás fejü mezőrendőr alkapitány úr oszt beszilget. — Aszongya hogy ü megmutattya. — Soká nem tuttam ki káflabékázni hogy hát mít mutat meg.

Eczezer kizökken belölle a szó, hogy aszongya megkergette a Villám szerkesztőjít a színház udvarán. — Hm! Hát e tiszta való, én is láttam, hanem hát a vót a furesa, hogy hun a Tekintetes alkapitány ur vót elől, hun a szerkesztő hátul.

Mondok, — mít avatkozzak én a más dógába?, hászen majd elvígzik az okosok. Na de ide nem értetem az tekintetes mezőrendőr kapitány urat, mán engedelmet kirek bátor szólásomír, — mert én nagyon jól esmérem.

Hát mán én is az mondó vagyok, hogy ezt az Villám újságot kikék tiltani ez városbúl, — mir mer hogy míg e nem vót, nagy vót itt az egygyetértés, — de mihótátul óta ezt is kinyomtattya, azóta nincs nyugtunk.

Le is kipel felis kipel bennünket az Nacseságos tanácsos kiráji pógármester úrtúl lefelé akkorátosan.

De hát hogy engedik meg az ijen újságot az mi városunkba?! Hát nem elég a hogy annyi jöttment uralkodik a szegény níp felett, — még egy skribleri s kunéroz?

Dejszen! oan nincs!

Míg az a dicső súldigót hogy az Füesvány úr nem tud semmit az viselt dógainkról, mer maj lenne hadd el had.

Na de a mi az rendörsig közt történik, azt nem köttyük mindenkinek az órára.

Csak jó ez a rendőri elme. Megeszeltém, az méltóságos Füesvány ur szakácsnéja tesvir bátya sógorának az unokatesvirjítül, hogy az minekutánna mán ezentül az Füesvány úr nevedd ki az kapitány urakat, hát az jelenlegi mezőrendőr alkapitány úr nem marad ki mint a k r a hóbúl, hanem meg-meg béveszik. — Ezt meg én szeretem, mer akkor én leszek legokosabb ember abba az abtájlungba.

Tudományos levelezés.

Kelt levelem tarczal 1885-ben 22-én kedves fiam Tudósicsunk sorsunk és állapotunk felől. kedves fiam Danyi a pista megmarat hetven forintér és egy Borynyu egy három hetes malacz nevelés, az erzsi elment a két tinót eladtam egy pár csizma és 285 forintér vetem két csikót 142 forintér Betanitjuk az ökröket igen szép két csikó jó lesz ha haza gyösz ne haragudjál, hogy a multkor ot hagytalak mert a se monadt hogy hova mécz hm ugy halotam hogy egy menyecskehez jársz én nem Bánom hajónak látod én nem irigylem neked el ne haragudgyál hogy mult karácsonra nem kültem semitsem még disztót nem öltem csak a jövő héten ölk s akkor küldök a jövő karácsonkor disztót szerető édes anyád Gönczi Gáborné m. k. isten veled.

SZEMÉLYLEIRÁS!

Neve:	— — — — —	Högyes
állása:	— — — — —	Hetes
foglalkozása:	— — — — —	kétes
termete:	— — — — —	egyenes
Arca:	— — — — —	redves
Haja:	— — — — —	veres
Szeme:	— — — — —	kékes
Szája:	— — — — —	szegletes
orra:	— — — — —	nedves
különös ismertető jele:	—	nem becsületes
Kiállította:	—	Seres.

TERMÉSZETES.

A. Barátom, nálunk Grönlandban nincs orvos és még is vannak 100 éves emberek, — ez csoda.

B! Nállunk Londonban két ezer orvos van és még is vannak 50—60 éves emberek. Ez még nagyobb csoda.

A kórházban.

Á p o l ó: Jelenten alássan Tekintetes orvos ur az éjjel három beteg meghalt.

O r v o s: Micsoda?! hiszen én négynek rendeltem orvosságot.

Á p o l ó: Igen de a negyedik nem vette be.

A tüzoltó laktanyából.

Főparancsnok: Fizetéses olvasta már maga azt a tüzoltó könyvet a melyet Péter-Pál tüzoltó apos ol irt ?

Fiz: Igenis elolvastam s azt ippeg úgy nem értettem, mint a hogy nem értem az egyik szakasz parancsnok urnak magyarázatait midőn gyakorlatot tart velünk.

Fpnok: Hát hogy is akarná maga érteni — mikor én se értem.

Fizetéses: Ugyan helyettes főparancsnok ur tessék olyan szivesnek lenni és nekem megmondani hogy mennyibe került a diszes fotográfia, a melyen az érmes tagok levannak véve ?

hely. fpnok. Azt hiszem 3 frtba, hát miért kérdi ezt.

Fiz: Csak azért mert azt hiszem, hogy 1 frt 50 krért is megcsinálták vóna, ha a főparancsnok és egyik segédtszt ur nem lett volna köztük: mivel hogy hát ez a két buzgó tüzoltó éppen annyi helyet foglal el azon a képen, mint a többiek összesen.

Fpnok: Ugyan mit csinálnának maguk ha én nem lennék a maguk főparancsnokuk ?

Fiz: Hát valahogy csak elbajlódnánk, hanem a főparancsnok ur mit csinálna ha N y i l v á n nem volna helyettes főparancsnokunk, már azt csakugyan nem tudom.

Klappantyúk.

I.

Egy bolgog pár sétál az erdön,
Mulatnak vidáman enyelgön.
A nő fejét a férfinak
Vállára hajtja
És édes csókra csucsorodik
Epedő ajka.
Feléje nyujtja, hogy elérje:
— A férfi pedig
. . . . nem a férje.

II.

A nőcske vigan vacsorál,
Három gavallér kurizál,
De nem látom a férj urat . . .
— A s z o b a l e á n y otthon maradt.

III.

Két lányka, bakfisch mindakettő,
A tóban ott lubiczkol.
Kaczajuktól visszhangzik az erdő
S feelve rá, kakuk szól.
Irigyen néz a nap reájok
Mig fürdenek a szép leányok,
Madár, virág reájuk nézeget
— S mohó szemmel egy vén roué
A parti bokor megett.

Üdvözlés a németnek

Budavár visszavételének 200 éves jubileumára

Es még ti mondtok chauvinista fajnak,
Hirdetve, hogy barbár minden magyar ?
Kiknek, miként veszett ebeknek csattog
Rágalmazó szátokban az agyar.
Tehetetlen düh forralja epétek
S tajtékozva szór szidalmat szájatok.
Egész világ babért fon a magyarnak:
S ti rá szórjátok piszkos nyalatok.

Ó mint örülünk, hogy nem vagy barátunk.
Mert szégyenkezénk ily barát miatt,
Mert hidd el német, nem vagyunk egyenlők.
S ez minékünk hizelgő gondolat
Történetünk e g á s z v i l á g csodálja
Mert é r t e küzdünk s benne értetek,
Európának volt bástyája népünk
S azt vérével ezerszer véáte meg,

Dieső csaták emléke a bizonyosság,
Hogy kezeinkben itthon volt a kard:
Török, tatár nem tudta eltiporni
A föld színéről ezt az árva fajt.
De mit dicsekszünk a véres csatákkal ?
Hisz ismerős hős kardunk nálatok,
Emlékezetnek békével kifestve
Fájón czipelte sokszor hátatok.

Á régi seb ma is fáj még tinektek.
Lássátok a magyar sokkal nemesbb,
Azt hitte, hogy találhat köztetek tán
Egy magyar parolára érdemest.
Tisztelettel nyújtánk mi jobb kezünket
S ti alattomban bele köptetek . . .
Ugy kell nekünk, balgán minek felejtétek,
Hogy ti vagytok a m ű v e l t n é m e t e k

Ellenségnek veszélyes a magyar
Csatában, de békében jó barát,
Háza előtt egész bátran mehetsz,
Ebét sutyonban nem uszítja rád.
Mert egy kincset — mi: ősök hagytanak rá.
Megőrzött hiven egy év ezreden,
Es ez a kincs a jellem és becsület,
Ki ezt nem látja, maga beestelen.

Mi nem vagyunk veled szemben vakok
S tudományodnak illőn hódolunk,
De tudományod még ám nem műveltség
S addig ne mond te barbárnak fajunk.
S ha nem gátolja híres műveltséged,
Hogy alattomban rajtunk egy nagyot szúrj,
A válaszuk csak egy tőled tanult szó,
S méltó ilyen műveltségre, hogy: „Pfúj!!“

VILLÁM.

MODERN

Úr: Nagysád! valóban csodálkozom, mennyire hasonlítanak gyermekei — kedves férjéhez.

Úrnő: Azon magam is csodálkozom.

Élkes dikcijó

elmondta Bagdi Ferencz H. B. főbírája.

Tiszteit emberi gyűlés!

Én nem vagyok ójan tisztessíges ember, mint a mijennek az e öttem szólalkozó reflectált, — az én csekély személyzetem több ízben szerepelt már mikor én H . . . B. bírójába vállalkoztam. Nem keresem én senki productióját, mert én független ember vagyok. Van házam, — ez az én sajátságom, van szőlőm, ez az én tulajdonságom, mind a kettő az én nevemre van telek kebelezeve. Én elismérem, hogy a tisztelt köztársaság erányomba jó indulattal már rigóta viselős, de legyenek meggyőződve arról, hogy az én érdekem az tisztelt köztársasággal hasonlító módozattal vonatkozik.

Hogy miben terhes bajjal jár a H. B. birói állás az kitűnik a következőkből. A minap jelenleg a múlt ősszel a szőlőmbe lévén az dolgozatom, — egy férfiú erőszakkal akart hozzám közelíteni, — de ennek ójan huszonötöt fotografíroztattam az kimondhatatlan riszire, hogy most is tapogattya.

Haza menve az feleslegem kezd szemrehánykodást tenni, kít csak nagy erőszak után sikerült leteríteni.

Másnap bémegyek az község faluházába a hun az én alávaló rendelteim ójanokkal vonakodnak kérdőre, a miről nincs is semmi tudományom, — és mondván nekik hogy tessék a dógot értelmemre adni és akkor megfogok rá feledkezni.

Es mint H. B. bírása állomásomnál fogva, nem csak arra vagyok hivatkozva, hogy nem csak a községbe de az — egész járásba a közösködést fentartsam minden hajdú, csász és bíres egyszóval minden alávaló rendeltem közösködik véllem.

Ügymint H. B. pénztárnoka a minap úgy kivót ürülve hogy a végrehajtás után a kössignek, csak egy bikája maradt.

Én kítelen vótam evvel az egy bikával fedeztetni magamat. De vigasztalt az a tudat hogy ez a terhes állapot nem sokáig tartózkodik nállam, — Ezt én a csillagokból láttam, mert én azokból jobban olvasok mint akármék asztromókus.

Különben ha valaki azt hiszi, hogy van olyan mint én akkor az nagy számár.

Egyébbiránt éngem senki se atreczál, — a kutyát lakszálja !!!

J ó c s z é g.

a nagyhatvan utczán.

Goldberger Lanó szabó elvállal leányok tanítását.

Egy kisujszállási ember

okoskodásai.

Még is furesa ez a magyar nyelv; lehet forgatnia a szavakat a hogy akarja az ember.

Igy példának az oka:

Csalán = csanál

Kanál = kalán

Tengeri = kukoricza.*

* Nem ros. (Szerk.)

Régiségi lelet.

Sepi.	iel.	ens.	e.
	gm.	icor.	ame. seo
R.	endeo.	R.	capit,
A,	ni.	Arab,	solt.
ane,	uti	aia	v. ale
giu.	tt.	va	t.
soralpe.	—	Di,	— gas —
me	g.	eo.	r. ten.
		T.	

Szerkesztői sürgöny.

Kiss József. helyben: ki van ugyan találva, de erre nem volt jutalom kítüzve, csak a képtalányra.

Gsalán P. Acsád köszönjük, közöljük is álnév alatt. Jó -- de hosszú, — kértünk máskor is.

F. Károly. urnak K. Ladány: Nagyon jó lesz capacitálni az értelmes részt. Előre is köszönetünket.

K. J. Helyben. Ha mi az öreg Bugyi szájába adjuk, többet ér húsz hirdetésnél.

Gumi: Még rosszabb a k guminál, azért kiseper-tettük.

Poeta: Tehát költő, — hogy költő kegyed elhiszszük a pénzügy terén, — de már vers írónak nem ismerjük el.

Gs—y—K—n: Csak ide vele, néha úgy is megvagyunk akadva p a p i r dolgában.

Egy Gsi-madiának, helyben ostoba ember az, a ki a maga mesterségét szégyenli. — Hát miért nem lett kegyed püspök ???
Többiről jövő számban.